

અસ્વીકરણ: સ્થાનિક ભાષામાં અનુવાદિત આ ચુકાદા/હુકમનો હેતુ પક્ષકારોને તેમની ભાષામાં જાણકારી ઉપલબ્ધ કરાવવા માત્રનો છે અને તેનો અન્યથા ઉપયોગ થઈ શકશે નહિ. અન્ય તમામ વ્યવહારિક તેમજ સરકારી ઉદ્દેશો માટે મૂળ અંગ્રેજી ચુકાદો/હુકમ જ પ્રમાણિત અને માન્ય રહેશે.

DISCLAIMER: The translated judgment in vernacular language is meant for the restricted use of the litigant to understand it in his/her language and may not be used for any other purpose. For all practical and official purposes, the English version of the judgment shall be authentic and shall hold the field for the purpose of execution and implementation.

=====

મ્યુનિસિપલ કાઉન્સિલ, પુસાદ

વિરુદ્ધ

ગોકલદાસ દોસા એન્ડ કંપની લિમિટેડ

નવેમ્બર 13, 1979

[આર. એસ. સરકારિયા અને અન્ય ચિન્નાપ્પા રેડ્ડી, ન્યાયમૂર્તિ]

ભારતનું બંધારણ 1950, કલમ 276 (2), ભારત સરકાર અધિનિયમ 1935, કલમ 142 એ (2), કેન્દ્રીય પ્રાંતો અને બાર મ્યુનિસિપાલિટીઝ અધિનિયમ 1922, કલમ 66 (1) (બી) અને વ્યવસાય કર મર્યાદા અધિનિયમ 1941, કલમ 3 અને અનુસૂચિ-ભોજાના આઈટમ 4 અને કપાસને જીનિંગ અને દબાવવા પર નગરપાલિકા દ્વારા બેલ ટેક્સ-બંધારણીય મર્યાદાઓથી વધુ લાદવાનું ચાલુ રાખો-જેની માન્યતા છે.

પુસદ જિલ્લા અકોલાનો એક ભાગ હતો, જે હૈદરાબાદના ચાર સોંપાયેલા જિલ્લાઓમાંથી એક હતો, જે બેરાર તરીકે ઓળખાય છે. આ જિલ્લાઓ બ્રિટિશ ભારતનો ભાગ ન હોય વહીવટ

ગોવેમોર-જનરલ-ઇન-કુંસિલ દ્વારા કરવામાં આવતો હતો, જેમણે બેરારમાં લાગુ પડતો કાયદો ઘડ્યો હતો, જેને બેરાર મ્યુનિસિપલ કાયદો, 1886 તરીકે ઓળખવામાં આવે છે.

22 જાન્યુઆરી, 1924 ના રોજ ગવર્નર-જનરલ-ઇન-કાઉન્સિલે એક જાહેરનામું બહાર પાડ્યું હતું, જેની અસર એ હતી કે બેરાર મ્યુનિસિપલ કાયદો, 1886 રદ કરવામાં આવ્યો હતો અને તેના સ્થાને સેન્ટ્રલ પ્રોવિન્સ મ્યુનિસિપાલિટીઝ એક્ટ, 1922 બેરારને લાગુ કરવામાં આવ્યો હતો. વધુમાં, બેરાર મ્યુનિસિપલ કાયદા હેઠળ લાદવામાં આવેલા કરવેરા સેન્ટ્રલ પ્રોવિન્સ મ્યુનિસિપાલિટીઝ એક્ટ, 1922 હેઠળ લાદવામાં આવ્યા હોવાનું માનવામાં આવતું હતું.

1 ઓગસ્ટ, 1941 ના રોજ સી. પી. અને બેરાર વિધાનસભાએ સી. પી. અને બેરાર કાયદો ઘડ્યો હતો, જેના પરિણામે કેન્દ્રીય પ્રાંત નગરપાલિકા અધિનિયમ, 1922 માં "કેન્દ્રીય પ્રાંત" શબ્દો પછી "અને બેરાર" શબ્દો ઉમેરવામાં આવ્યા હતા.

આ દરમિયાન, ભારત સરકાર અધિનિયમ, 1935 દ્વારા આપવામાં આવેલી સત્તાને અનુસરીને ડોમિનિયન વિધાનસભા દ્વારા વ્યવસાય કર મર્યાદા અધિનિયમ, 1941 ઘડવામાં આવ્યો હતો અને તે 1 એપ્રિલ, 1941 ના રોજ અમલમાં આવ્યો હતો. તેમાં એવી જોગવાઈ કરવામાં આવી હતી કે તેની શરૂઆત પછી, નગરપાલિકાઓ એરીનમ દીઠ રૂપિયા 50/- થી વધુ કર લાદશે નહીં અથવા વસૂલ કરશે નહીં. જો કે, કાયદાની અનુસૂચિની આઈટમ 4 સાથે વાંચવામાં આવેલી કલમ 3 દ્વારા, સી. પી. મ્યુનિસિપાલિટીઝ એક્ટ, 1922 ની કલમ 66 (1) (બી) હેઠળ લાદવામાં આવેલા કોઈપણ વ્યવસાય, વેપાર અથવા કોલિંગના સંદર્ભમાં નગરપાલિકા

દ્વારા વસૂલવામાં આવતા કોઈપણ કરને ઉપરોક્ત ટોચમર્યાદામાંથી મુક્તિ આપવામાં આવી હતી.

અપીલકર્તા મ્યુનિસિપાલિટી કે જેની રચના સેન્ટ્રલ પ્રોવિન્સ મ્યુનિસિપાલિટીઝ એક્ટ 1922 હેઠળ મ્યુનિસિપલ કમિટી તરીકે કરવામાં આવી હતી, તેણે 9 જાન્યુઆરી, 1932 ના રોજ જાહેરનામા દ્વારા કપાસને જીનિંગ અને દબાવવા પર ઉપરોક્ત અધિનિયમની કલમ 67, પેટા-કલમ 5 અને 7 સાથે વાંચીને 1 કલમ 66 (1) (બી) હેઠળ કર લાદ્યો હતો. આ કરવેરાને બોજા અને બેલ ટેક્સ તરીકે ઓળખવામાં આવતો હતો. તેણે મ્યુનિસિપાલિટીની હદમાં કપાસને જીનિંગ અને દબાવી દેવાનો વ્યવસાય કરતી પ્રતિવાદી પેઢીને ઉપરોક્ત કરના સંદર્ભમાં ડિમાન્ડ નોટિસ અને બિલ બહાર પાડ્યું હતું. પ્રતિવાદીના વાંધાઓને નકારી કાઢવામાં આવ્યા પછી, તેઓએ તેમના પર લાદવામાં આવેલો બોજા અને બેલ વેરો અધિકાર બહારનો અને ગેરબંધારણીય છે અને માંગ નોટિસને રદ કરવામાં આવે તે જાહેર કરવા માટે એક રિટ પિટિશનમાં હાઈકોર્ટનો સંપર્ક કર્યો હતો. ઉચ્ચ અદાલતે રિટ પિટિશનને મંજૂરી આપી અને માંગ નોટિસને આ આધાર પર રદ કરી કે કર બંધારણની કલમ 276 માં નિર્ધારિત વાર્ષિક રૂ. 250/- ની ટોચમર્યાદા કરતાં વધી ગયો હતો.

આ અદાલતમાં કરવામાં આવેલી અપીલમાં અપીલકર્તા વતી એવી દલીલ કરવામાં આવી હતી કે મ્યુનિસિપલ યુનિટી અકોટ વેરસસ મણિલાલ માણેકજી પ્રાઇવેટ લિમિટેડ અને અન્ય [1967] 2 એસસીઆર 100 માં આ અદાલતના નિર્ણય પર આધાર રાખીને કે 1932 માં સી. પી. મ્યુનિસિપાલિટીઝ એક્ટ 1922 હેઠળ બોજા અને બેલ ટેક્સ લાદવામાં આવ્યો હતો અને કોઈપણ કાલ્પનિક કથાને આચાર કરવાનો કોઈ પ્રશ્ન ન હોવાથી કરની માંગ માન્ય હતી.

અપીલને મંજૂરી આપવી,

પકડી રાખો: 1. આ માંગ નોટિસ ભારત સરકાર અધિનિયમ, 1935 ની કલમ 142 એ (2) અને બંધારણની કલમ 276 (2) નું ઉલ્લંઘન કરતી નથી અને તે માન્ય છે.[15 એ]

2. મ્યુનિસિપલ કમિટી, અકોટ વિરુદ્ધ મણિલાલ માણેકજી પ્રાઇવેટ લિમિટેડ અને અન્ય [1967] 2 એસ. સી. આર. 100 માં, આ અદાલતે એવું માન્યું હતું કે વ્યવસાય કર મર્યાદા અધિનિયમ, 1941 ની અનુસૂચિની આઈટમ 4 માં 'લાદવામાં આવેલ' શબ્દનો અર્થ એ છે કે જે કર લાદવાનું ચાલુ રાખી શકાય તે ઉપરોક્ત કાયદો અમલમાં આવે તે પહેલાં લાદવામાં આવવો જોઈએ.[14 ડી]

3. જો પ્રશ્નમાં કર હકીકતમાં 1941 ના અધિનિયમના અમલમાં આવતા પહેલા કેન્દ્રીય પ્રાંત નગરપાલિકા અધિનિયમ, 1922 ની કલમ 66 (1) (બી) હેઠળ લાદવામાં આવ્યો હોત, તો તે વ્યવસાય કર મર્યાદા અધિનિયમ, 1941 ની કલમ 3 સાથે વાંચી શકાય તેવી આઈટમ 4 ની મુક્તિની અંદર આવતો અને બંધારણીય મર્યાદાથી વધુ આવી લાદવાનું ચાલુ રાખવું, ભારત સરકાર અધિનિયમ, 1935 ની કલમ 142 એ (2) અને બંધારણની કલમ 276 (2) ની જોગવાઈ સાથે સુસંગત હશે.[14 ઇ-એફ]

તાત્કાલિક કિસ્સામાં, આ કર વાસ્તવમાં 1932 માં સી. પી. મ્યુનિસિપાલિટીઝ એક્ટ, 1922 ની કલમ 66 (1) (બી) હેઠળ લાદવામાં આવ્યો હતો, જ્યારે આ કાયદો 22

જાન્યુઆરી, 1924 ના રોજ ગવર્નર-જનરલ-ઇન-કાઉન્સિલ દ્વારા બહાર પાડવામાં આવેલા જાહેરનામાના આધારે બેરારમાં લાગુ અને અમલમાં હતો.જો 1941 ના કાયદાની કલમ 3 અને આઈટમ 4 નો કડક અર્થઘટન કરવામાં આવે તો પણ, વિવાદિત કર સ્પષ્ટપણે ઉપરોક્ત આઈટમ 4 માં લાગુ કરાયેલી મુક્તિની મર્યાદામાં આવશે.[એલ 3 ડીજે]

સિવિલ અપીલેટ જ્યુરિસડિક્શન:1970 ની સિવિલ અપીલ નંબર 259.

બોમ્બે હાઈકોર્ટ (નાગપુર બેન્ચ) ના ચુકાદા અને આદેશ તારીખ 17-7-1968 થી વિશેષ રજા દ્વારા અપીલ વિશેષ નાગરિક અરજી નંબર 329/67 માં.

અપીલકર્તા માટે એમ. એન. ફડકે અને નૌનીત લાલ.

પ્રતિવાદી નંબર 1 માટે એ. જી. રામપર્ખી

પ્રતિવાદી નંબર 2 માટે એમ. એન. શ્રોફ.

દરમિયાનગીરી કરનાર માટે એસ. બી. સહારિયા અને વી. બી. સહારિયા.

કોર્ટનો ચુકાદો ન્યાયમૂર્તિ સારકારિયા દ્વારા આપવામાં આવ્યો હતો.

વિશેષ રજા દ્વારા આ અપીલ બોમ્બે હાઈકોર્ટ (નાગપુર બેન્ચ) ના 17 જુલાઈ, 1968 ના ચુકાદા સામે નિર્દેશિત છે.તે આ હકીકતોમાંથી ઉદ્ભવે છે:

અહીં અપીલકર્તા, મ્યુનિસિપલ કાઉન્સિલ, પુસાદની રચના સેન્ટ્રલ પ્રોવિન્સ મ્યુનિસિપાલિટીઝ એક્ટ 1922 હેઠળ મ્યુનિસિપલ કમિટી તરીકે કરવામાં આવી હતી.ત્યારબાદ, 9 જાન્યુઆરી, 1932 ના રોજ અપીલકર્તાએ સ્થાનિક સરકારની મંજૂરી સાથે સી. પી. મ્યુનિસિપાલિટીઝ એક્ટની કલમ 66 (1) (બી) સાથે વાંચીને કલમ 67, પેટા-કલમો (5) અને (7) હેઠળ કપાસને જીનિંગ અને દબાવવા પર બોજ ટેક્સ અને બેલ ટેક્સ તરીકે ઓળખાતો કર લાદ્યો હતો.392 પાઉન્ડના દરેક બોજાનો દર અન્નસ 2 નક્કી કરવામાં આવ્યો હતો.અને 392 પાઉન્ડની દરેક ગાંઠ માટે અન્નસ 4.પ્રતિવાદીઓ મેસર્સ ગોકુલદાસ દોસા એન્ડ કંપની લિમિટેડ ઉપરોક્ત નગરપાલિકાની મર્યાદામાં યાંત્રિક પ્રક્રિયાઓ દ્વારા કપાસને જીનિંગ અને દબાવવાનો વ્યવસાય કરી રહ્યા હતા.9 જાન્યુઆરી, 1932 ના કરવેરા લાદવાના ઉપરોક્ત જાહેરનામાને અનુસરીને, અપીલકર્તાએ 22 નવેમ્બર, 1966 ના રોજ માંગ નોટિસ અને વર્ષ 1965-66 માટે બોજા અને બેલ કરના સંદર્ભમાં રૂપિયા 3,971.75 નું બિલ બહાર પાડ્યું હતું, જેમાં પ્રતિવાદીઓએ તે રકમ કર ચૂકવવાની જરૂર હતી.પ્રતિવાદીઓએ 28 માર્ચ, 1967 ના રોજ આ માંગ સામે વાંધાઓ રજૂ કર્યા હતા.અપીલકર્તા દ્વારા 7 એપ્રિલ, 1967 ના રોજ વાંધાઓને નકારી કાઢવામાં આવ્યા હતા.

તેનાથી નારાજ થયેલા પ્રતિવાદીઓએ 9 એપ્રિલ, 1967 ના રોજ બંધારણની કલમ 226 હેઠળ હાઈકોર્ટમાં એક રિટ અરજી દાખલ કરી હતી, જેમાં તેમના પર લાદવામાં આવેલ બોજા અને બેલ વેરો સત્તાથી બહાર અને ગેરબંધારણીય હોવાનું જાહેર કરવાની માંગ કરવામાં આવી હતી.તેઓએ પ્રાર્થના કરી કે બેલ એન્ડ ડિમાન્ડ નોટિસ રદ કરવામાં આવે.તેમણે વધુમાં દાવો

કર્ચો હતો કે અપીલકર્તા સામે પ્રતિબંધની રિટ બંધારણની કલમ 276 માં નિર્ધારિત મહત્તમ કરતાં વધુ પ્રતિવાદી પાસેથી કર વસૂલવા પર પ્રતિબંધ મૂકે છે.

ઉચ્ચ અદાલતે 29 એપ્રિલ, 1967 ના રોજ તેના આદેશ દ્વારા પ્રતિવાદી નં.1. ત્યારબાદ, અપીલ હેઠળના તેના ચુકાદા દ્વારા, ઉચ્ચ અદાલતે રિટ પિટિશનને મંજૂરી આપી અને ડિમાન્ડ નોટિસને આ આધાર પર રદ કરી કે કર બંધારણની કલમ 276 માં નિર્ધારિત વાર્ષિક 250 રૂપિયાની ટોચમર્યાદા કરતાં વધી ગયો હતો.

તે અદાલત અને સુપ્રીમ કોર્ટ દ્વારા જાહેર કરાયેલા "શ્રેણીબદ્ધ નિર્ણયો" ને અનુસરવા માટે ઉચ્ચ અદાલતે એવું માન્યું છે કે બંધારણની કલમ 276 માં નિર્ધારિત મર્યાદાથી વધુ બેલ અને બોજા કરની માંગ ગેરકાયદેસર છે.તેથી તેણે માંગ નોટિસને રદ કરી દીધી હતી.જ્યારે ઉચ્ચ અદાલતે સર્વોચ્ચ અદાલતના "શ્રેણીબદ્ધ નિર્ણયો" વિશે વાત કરી હતી, ત્યારે તે કદાચ આ અદાલતના બે નિર્ણયોને ધ્યાનમાં રાખતી હતી, એટલે કે:મ્યુનિસિપલ કમિટી, અકોટ વિરુદ્ધ મણિલાલ માણેકજી પ્રાઇવેટ લિમિટેડ અને અન્ય (1) અને બલ્લભદાસ મથુરાદાસ લખાની અને અન્ય વિરુદ્ધ મ્યુનિસિપલ કમિટી, મલકાપુર.(2)

અપીલકર્તા વતી હાજર રહેલા શ્રી એમ. એન. ફડકે રજૂ કરે છે કે તથ્યો પર, આ અદાલતના ઉપરોક્ત બે નિર્ણયો સ્પષ્ટ રીતે અલગ પાડી શકાય તેવા છે.વકીલના જણાવ્યા અનુસાર, યોગ્ય રીતે વાંચેલા, આ નિર્ણયો, અપીલકર્તાના બાજા અને બેલ ટેક્સની માંગ માન્ય છે તે તેમની દલીલને સમર્થન આપે છે.એવું દર્શાવવામાં આવ્યું છે કે મ્યુનિસિપલ સમિતિમાં આ અદાલત જે કરવેરા સાથે સંબંધિત હતી.અકોટનો કેસ (આઈ. બી. આઈ. ડી.) જૂના

મ્યુનિસિપલ કાયદા હેઠળ વસૂલવામાં આવતો કર હતો, જે 27 જાન્યુઆરી, 1924 ના જાહેરનામાના આધારે સી. પી. મ્યુનિસિપાલિટીઝ એક્ટ, 1922 હેઠળ લાદવામાં આવ્યો હોવાનું માનવામાં આવતું હતું; કે આ આધાર પર જ વ્યવસાયો કર મર્યાદા અધિનિયમ, 1941 ની અનુસૂચિની આઈટમ 4 નો કડક અર્થઘટન કરતી આ અદાલતે એવું માન્યું હતું કે માત્ર સી. પી. મ્યુનિસિપાલિટીઝ એક્ટ, 1922 હેઠળ લાદવામાં આવેલા કરવેરા જ નહીં, પરંતુ જે તે અધિનિયમ હેઠળ લાદવામાં આવ્યા હોવાનું માનવામાં આવે છે તે કલમ 142 એ (2) ની જોગવાઈ દ્વારા સાચવવામાં આવે છે.) ભારત સરકાર અધિનિયમ, 1935 અને બંધારણની કલમ 276 માં અનુરૂપ કલમ.એ હકીકત પર ભાર મૂકવામાં આવ્યો હતો કે, તાત્કાલિક કિસ્સામાં, 1932 માં સી. પી. મ્યુનિસિપાલિટીઝ એક્ટ, 1922 હેઠળ કર લાદવામાં આવ્યો હતો અને કોઈ પણ કાલ્પનિક કલ્પનાને આચાર કરવાનો કોઈ પ્રશ્ન જ નહોતો.

આની સામે, શ્રી રત્નાપારખીએ રજૂઆત કરી હતી કે પ્રશ્નમાં લાદવામાં આવેલી રકમને મ્યુનિસિપલ કમિટી અકોટના કેસ (આઈબીઆઈડી) ના ગુણોત્તર દ્વારા સીધી અસર થઈ હતી.વધુમાં, પ્રથમ વખત અડધા દિલથી રજૂઆત કરવામાં આવી છે કે જૂના કાયદા હેઠળ પણ મ્યુનિસિપલ કમિટી વ્યવસાયો પર વાર્ષિક 500 રૂપિયાની મહત્તમ મર્યાદા સુધી જ કર વસૂલ કરી શકે છે.

શ્રી રત્નાપારખીની છેલ્લી દલીલને પહેલા લઈએ તો આપણને તેમાં કોઈ તથ્ય દેખાતું નથી.1922 નો સી. પી. મ્યુનિસિપાલિટીઝ એક્ટ પ્રોફેસર્સ પર વ્યવસાય કર પર કોઈ

ટોચમર્યાદા નક્કી કરતો નથી જે નગરપાલિકા દ્વારા લાદવામાં આવી શકે છે.તેથી, આ દલીલને નકારી કાઢવામાં અમને કોઈ ખચકાટ નથી.

આગળ વધતા પહેલા, મુદ્દાના મુદ્દા પર અસર કરતી વિવિધ જોગવાઈઓનો ખ્યાલ હોવો જરૂરી છે.

પુસદ જિલ્લા અકોલાનો એક ભાગ હતો, જે હૈદરાબાદ સોંપવામાં આવેલા ચાર જિલ્લાઓમાંથી એક હતો, જે બેરાર તરીકે લોકપ્રિય છે.તે જિલ્લાઓ બ્રિટિશ ભારતનો ભાગ ન હતા પરંતુ 1904 ના ભારત (વિદેશી અધિકારક્ષેત્ર) ઓર્ડર-ઇન-કાઉન્સિલ હેઠળ ગવર્નર-જનરલ-ઇન-કાઉન્સિલ દ્વારા સંચાલિત હતા.તે સત્તાઓનો ઉપયોગ કરીને, ગવર્નર-જનરલ-ઇન-કાઉન્સિલે આઈ 11 બેરાર લાગુ કરતો કાયદો ઘડ્યો, જેને બેરાર મ્યુનિસિપલ કાયદો, 1886 તરીકે ઓળખવામાં આવે છે, જેણે બેરારમાં કાર્યરત નગરપાલિકાઓને વ્યાવસાયિક કર લાદવા સક્ષમ બનાવી હતી.²² જાન્યુઆરી, 1924 ના રોજ, ગવર્નર-જનરલ-ઇન-કાઉન્સિલે એક જાહેરનામું બહાર પાડ્યું, જે અમારા હેતુ માટેની સામગ્રી તરીકે, આ રીતે ચાલતું હતું:

"નં. 58-1.-યુડિયાઉ (વિદેશી અધિકારક્ષેત્ર) ઓર્ડર-ઇન-કાઉન્સિલ, 1902 દ્વારા આપવામાં આવેલી સત્તાઓનો ઉપયોગ કરીને અને તે વતી તેમને સક્ષમ બનાવતી અન્ય તમામ સત્તાઓનો ઉપયોગ કરીને, જી, ઓવરનોર-જનરલ-ઇન-કાઉન્સિલ નિર્દેશ આપે છે કે ૩ જી નવેમ્બર, 1913 ના રોજ વિદેશ વિભાગ નંબર 8510-I.B માં In.dia ની સરકારની

સૂચનાની પ્રથમ અનુસૂચિમાં નીચેના વધુ સુધારા કરવામાં આવશે, જેમાં બેરારને કેટલાક કાયદા લાગુ કરવામાં આવશે, એટલે કે:

એન્ટ્રી નંબર 149 પછી, નીચેની એન્ટ્રી દાખલ કરવામાં આવશે એટલે કે:—

150. સેન્ટ્રલ પ્રોવિન્સ મ્યુનિસિપાલિટીઝ એક્ટ, 1922 (1922 નો II) (1) કલમ 2 માં:—

((ક) પેટા-કલમ (1) માટે નીચેની બાબતોને બદલવામાં આવશે, એટલે કે:—

"(1) બરાર મ્યુનિસિપલ કાયદો, 1886, આથી રદ કરવામાં આવે છે.

(બી) પેટા-કલમ (2) માં, "અધિનિયમ" શબ્દના સ્થાને "કાયદો" શબ્દ મૂકવામાં આવશે.

આ જાહેરનામાની અસર એ હતી કે બેરાર મ્યુનિસિપલ કાયદો, 1136 રદ કરવામાં આવ્યો હતો અને સેન્ટ્રલ પ્રોવિન્સ મ્યુનિસિપાલિટીઝ એક્ટ, 1922 બેરારને લાગુ કરવામાં આવ્યો હતો; અને વધુમાં, બેરાર મ્યુનિસિપલ કાયદા હેઠળ લાદવામાં આવેલા કરવેરા સેન્ટ્રલ પ્રોવિન્સ મ્યુનિસિપાલિટીઝ એક્ટ હેઠળ લાદવામાં આવ્યા હોવાનું અથવા તેનું મૂલ્યાંકન કરવામાં આવ્યું હોવાનું માનવામાં આવતું હતું.

ત્યારબાદ 9 જાન્યુઆરી, 1932 ના રોજ સી. પી. મ્યુનિસિપાલિટીઝ એક્ટની કલમ 66 (1)

(બી) હેઠળ બોજા અને બાલે વેરો લાદવાનું જાહેરનામું બહાર પાડવામાં આવ્યું હતું.

1922.આ જાહેરનામાના આધારે વિવાદિત માંગ નોટિસ જારી કરવામાં આવી હતી.આ કર મધ્ય પ્રાંતોમાં જાહેરનામાના પ્રકાશનની તારીખથી અમલમાં આવ્યો હતો.

ભારત સરકાર અધિનિયમ, 1935 ની કલમ 142 એ (2) નીચે મુજબ પૂરી પાડવામાં આવી છે:

"142 એ (2).-કોઈ એક વ્યક્તિના સંબંધમાં પ્રાંતને અથવા કોઈ એક નગરપાલિકા, જિલ્લા મંડળ, સ્થાનિક મંડળ અથવા અન્ય સ્થાનિક સત્તામંડળને વ્યવસાયો, વેપાર, નોકરીઓ અને નોકરીઓ પરના કરવેરાના રૂપમાં ચૂકવવાપાત્ર કુલ રકમ માર્ચના એકત્રીસમા દિવસ પછી ઓગણીસસો ઉનત્રીસ રૂપિયાથી વધુ નહીં હોય.

પરંતુ, તે તારીખ સાથે સમાપ્ત થતા નાણાકીય વર્ષમાં, જો કોઈ પ્રાંત અથવા આવી કોઈ નગરપાલિકા, મંડળ અથવા સત્તામંડળના કિસ્સામાં વ્યવસાયો, વેપાર, સંપર્કો અથવા નોકરીઓ પર દર અથવા મહત્તમ દર, જેનો દર વાર્ષિક પચાસ રૂપિયા કરતાં વધી ગયો હોય, તો આ પેટા-કલમની અગાઉની જોગવાઈઓ, જો હાલમાં ડોમિનિયન વિધાનસભાના કાયદા દ્વારા તેનાથી વિપરીત જોગવાઈ કરવામાં ન આવે તો, તે પ્રાંત, નગરપાલિકા, બોર્ડ અથવા સત્તામંડળના સંબંધમાં એવી અસર કરશે કે જાણે વાર્ષિક પચાસ રૂપિયાના સંદર્ભ માટે તે દર અથવા મહત્તમ દરનો સંદર્ભ બદલવામાં આવ્યો હોય, અથવા નીચલો દર, જો કોઈ હોય તો (વાર્ષિક પચાસ રૂપિયાથી વધુનો દર), જે હાલમાં ડોમિનિયન વિધાનસભાના કાયદા દ્વારા નક્કી કરવામાં આવે; અને ડોમિનિયન વિધાનસભાનો આ કાયદાના કોઈપણ હેતુ માટે

બનાવવામાં આવેલો કોઈપણ કાયદો સામાન્ય રીતે અથવા કોઈપણ ચોક્કસ પ્રાંતો, નગરપાલિકાઓ, બોર્ડ અથવા સત્તામંડળના સંબંધમાં બનાવી શકાય છે.

ભારત સરકાર અધિનિયમ, 1935 દ્વારા આપવામાં આવેલી સત્તાઓને અનુસરીને, ડોમિનિયન વિધાનસભાએ વ્યવસાય કર મર્યાદા અધિનિયમ, 1941 લાગુ કર્યો, જે 1 એપ્રિલ, 1941 ના રોજ અમલમાં આવ્યો હતો. આ અધિનિયમમાં એવી જોગવાઈ કરવામાં આવી હતી કે તે અધિનિયમ લાગુ થયા પછી નગરપાલિકાઓ રૂ. 501 પ્રતિ વર્ષ.જો કે, આ અધિનિયમની કલમ 3 દ્વારા, અનુસૂચિમાં ઉલ્લેખિત કરને આ ટોચમર્યાદામાંથી મુક્તિ આપવામાં આવી હતી.અનુસૂચિની આઈટમ 4 આ શરતોમાં છે:

"સી. પી. મ્યુનિસિપાલિટીઝ એક્ટ, 1922 ની કલમ 1 ની કલમ (બી) અથવા કલમ 66 હેઠળ લાદવામાં આવેલ કોઈપણ વ્યવસાય ચલાવતી અથવા કોઈ પણ વેપાર કરતી અથવા મ્યુનિસિપાલિટીની મર્યાદામાં કોલ કરતી વ્યક્તિ પર કર.

1 ઓગસ્ટ, 1941 ના રોજ, સી. પી. અને બેરાર વિધાનસભાએ સી. પી. અને બેરાર અધિનિયમ તરીકે ઓળખાતો 1941 નો અધિનિયમ 15 ઘડ્યો, જેના પરિણામે, કેન્દ્રીય પ્રાંત નગરપાલિકા અધિનિયમ, 1922 માં જ્યાં પણ "કેન્દ્રીય પ્રાંત" શબ્દો પછી "અને બેરાર" શબ્દો ઉમેરવામાં આવ્યા હતા.

બંધારણની કલમ 276 (2) ની જોગવાઈમાં કલમ 142 એ (2) ની જોગવાઈ જેવી જોગવાઈ જોવા મળે છે, જે નીચે મુજબ છે:

"પરંતુ જો આ બંધારણના પ્રારંભની તરત પહેલાના નાણાકીય વર્ષમાં કોઈ રાજ્ય અથવા આવી કોઈ નગરપાલિકા, મંડળ અથવા સત્તામંડળના કિસ્સામાં વ્યવસાયો, વેપાર, સંપર્કો અથવા નોકરીઓ પર દર અથવા મહત્તમ દર, જેનો દર વાર્ષિક બેસો પચાસ રૂપિયાથી વધુ હોય, તો સંસદ દ્વારા કાયદા દ્વારા તેનાથી વિપરીત જોગવાઈ કરવામાં ન આવે ત્યાં સુધી આવો કર વસૂલવાનું ચાલુ રાખી શકાય છે અને સંસદ દ્વારા આમ કરવામાં આવેલ કોઈપણ કાયદો સામાન્ય રીતે અથવા કોઈ ચોક્કસ રાજ્યો, નગરપાલિકાઓ, બોર્ડ અથવા સત્તામંડળના સંબંધમાં હોઈ શકે છે.

ઉપરોક્ત ઢ્રષ્ટિકોણથી એ જોવામાં આવશે કે વ્યવસાય કરવેરા મર્યાદા અધિનિયમ, 1941 (1941 અધિનિયમ, ટૂંકમાં) ની અનુસૂચિમાં આઈટમ 4 હેઠળ તે અધિનિયમની કલમ 2 દ્વારા લાદવામાં આવેલી મર્યાદાથી મુક્ત મેળવવા માટે, પ્રશ્નમાં કર સી. પી. મ્યુનિસિપાલિટીઝ એક્ટ, 1922 ની કલમ 66 ની પેટા-કલમ (1) ની કલમ (બી) હેઠળ લાદવામાં આવ્યો હોવો જોઈએ, જે ભારત સરકાર અધિનિયમ, 1935 ની કલમ 112 એ (2) ની સક્ષમ જોગવાઈમાંથી મેળવેલી સત્તાના આધારે ડોમિનિયન વિધાનસભા દ્વારા 1941 ના અધિનિયમ દ્વારા પસાર કરવામાં આવ્યો હતો. અમલમાં મૂકો.આ શરતને વિવાદિત કરવેરા દ્વારા સંતોષવામાં આવી છે.આ કર વાસ્તવમાં 1932 માં ડી 1922 ના ઉપરોક્ત અધિનિયમની કલમ 66 (1) (બી) હેઠળ લાદવામાં આવ્યો હતો, જ્યારે આ કાયદો ગવર્નર-જનરલ-ઈન-કાઉન્સિલ દ્વારા 22 જાન્યુઆરી, 1924 ના રોજ બહાર પાડવામાં આવેલા જાહેરનામાના આધારે બેરારમાં લાગુ અને અમલમાં હતો.આમ, જો 1941 ના કાયદાની કલમ 3 અને

આઈટમ 4 નો કડક અર્થઘટન કરવામાં આવે તો પણ, વિવાદિત કર સંપૂર્ણપણે આની મર્યાદામાં આવશે.ઉપરોક્ત આઈટમ 4 માં અધિનિયમિત મુક્તિ.

હવે, ચાલો મ્યુનિસિપલ કમિટી અકોટના કેસ (આઈ. બી. આઈ. ડી.) ની નોંધ લઈએ, જેના પર કદાચ હાઈકોર્ટ દ્વારા આધાર રાખવામાં આવ્યો હતો.હાલમાં તે જોવામાં આવશે કે આ નિર્ણય જો યોગ્ય રીતે વાંચવામાં આવે તો તે અપીલ હેઠળના નિર્ણયને સમર્થન આપતો નથી.તે કિસ્સામાં, સી. પી. મ્યુનિસિપાલિટીઝ એક્ટ 1922 હેઠળ 1941 ના કાયદાના અમલમાં આવ્યા પછી મ્યુનિસિપલ કમિટી દ્વારા ખરેખર વિવાદિત કર લાદવામાં આવ્યો ન હતો, પરંતુ 14 માર્ચ, 1899 ના રોજ જાહેરનામા નંબર 98 હેઠળ લાદવામાં આવ્યો હતો.અપીલકર્તા, મ્યુનિસિપલ કમિટી વતી દલીલ હતી કે 1899 ના આ જાહેરનામાને સેન્ટ્રલ પ્રોવિન્સ એન્ડ બેરાર મ્યુનિસિપાલિટીઝ એક્ટ, 1922 (જેણે માત્ર સી. પી. મ્યુનિસિપાલિટીનું નામ બદલ્યું હતું) હેઠળ જારી કરવામાં આવ્યું હોવાનું માનવામાં આવશે.1922 નો અધિનિયમ), તે 1941 ના અધિનિયમની અનુસૂચિની આઈટમ 4 ના વિચારમાં, 1922 ના સી. પી. નગરપાલિકા અધિનિયમની કલમ 66 (1) (બી) હેઠળ 'લાદવામાં આવેલો' કર હશે. ન્યાયમૂર્તિ સીકરીએ અદાલત વતી બોલતા આ દલીલને આ શબ્દોમાં નકારી કાઢી હતી:

"અમારા મતે હાઈકોર્ટ સાચા નિષ્કર્ષ પર આવી છે.પ્રથમ, આઈટમ નંબર 4 એ વ્યવસાય કર મર્યાદા અધિનિયમ, 1941 ની કલમ 2 દ્વારા લાદવામાં આવેલી મર્યાદામાંથી મુક્તિ છે અને છૂટનો કડક અર્થ કાઢવો આવશ્યક છે.બીજું, અનુસૂચિની કલમ 3 અને આઈટમ 4 ની અસર કરની વસૂલાતને ચાલુ રાખવાની છે અને અમારા મતે, આ વસ્તુને કરવેરાના કાનૂનની જેમ

કડક રીતે સમજવી જોઈએ.જો શ્રી ગુપ્તે આપણને સમજાવી શક્યા હોત કે જો આ અર્થઘટન કરવામાં આવે તો વસ્તુ અસ્પષ્ટ હશે, તો તેમની તરફેણમાં કંઈક કહેવું પડશે.પરંતુ જો આપણે આઈટમ 4 ને ખોટા વર્ણનના કેસ તરીકે ન ગણીએ, પરંતુ તેનો સ્પષ્ટ અર્થ એ આપીએ કે સેન્ટ્રલ પ્રોવિન્સ મ્યુનિસિપાલિટીઝ એક્ટ, 1922 નો અર્થ સેન્ટ્રલ પ્રોવિન્સ મ્યુનિસિપાલિટીઝ એક્ટ, 1922 છે, અને સેન્ટ્રલ પ્રોવિન્સ અને બેરાર મ્યુનિસિપાલિટીઝ એક્ટ, 1922 નથી.સેન્ટ્રલ પ્રોવિન્સ મ્યુનિસિપાલિટીઝ એક્ટ, 1922 ની કલમ 66 (1) (બી) હેઠળ બહાર પાડવામાં આવેલી સૂચનાઓના આધારે મધ્ય પ્રાંતોમાં નગરપાલિકાઓ દ્વારા વિવિધ કર લાદવામાં આવ્યા હોવા જોઈએ અને તે આઈટમ 4 ની મર્યાદામાં આવશે.અમારા મતે "લાદવામાં આવેલ" શબ્દનો અર્થ એ છે કે જે કર લાદવાનું ચાલુ રાખી શકાય છે તે ભૂતકાળમાં વ્યવસાયિક કર મર્યાદા કાયદો, 1941 અમલમાં આવ્યો તે પહેલાં લાદવામાં આવવો જોઈએ.આ ભારત સરકાર અધિનિયમ, 1935 ની કલમ 142 એ (2) સાથે સુસંગત છે.

નિર્ણાયક શબ્દો તે છે જે રેખાંકિત કરવામાં આવ્યા છે.આ શબ્દો સ્પષ્ટપણે જણાવે છે કે જો પ્રશ્નમાં કર, હકીકતમાં, 1941 ના અધિનિયમના અમલમાં આવતા પહેલા, કેન્દ્રીય પ્રાંત નગરપાલિકા અધિનિયમ, 1922 ની કલમ 66 (1) (બી) હેઠળ લાદવામાં આવ્યો હોત, તો તે વ્યવસાય કર મર્યાદા અધિનિયમ, 1941 ની કલમ 3 સાથે વાંચી શકાય તેવી કલમ 4 ની છૂટની અંદર આવશે અને બંધારણીય લિનિલટથી વધુની આવી સ્થિતિનું ચાલુ રહેવું, ભારત સરકાર અધિનિયમ, 1935 ની કલમ 142 એ (2) અને કલમ 276 (2) ની જોગવાઈ સાથે સુસંગત હશે. બંધારણ.

તાત્કાલિક કેસમાં, 1941 નો કાયદો અમલમાં આવ્યો તેના ઘણા સમય પહેલા, 1932 માં સી. પી. મ્યુનિસિપાલિટીઝ એક્ટ, 1922 ની કલમ 66 (1) (બી) હેઠળ આ કર લાદવામાં આવ્યો હતો અને તેમાં કોઈ કાલ્પનિક કલ્પના સામેલ હોવાનો પ્રશ્ન જ નહોતો, તેથી મ્યુનિસિપલ કમિટી અકોટના કેસનો ગુણોત્તર હકીકતમાં, અપીલકર્તા-મ્યુનિસિપલ કાઉન્સિલની દલીલને સમર્થન આપે છે અને હાઈકોર્ટના નિર્ણયમાં થયેલી ભૂલને પ્રકાશિત કરે છે.

બલ્લભદાસ મથુરાદાસ લખાની અને અન્યો વિરુદ્ધ મ્યુનિસિપલ કમિટી, મલકાપુર (આઈ. બી. આઈ. ડી.) કેસની ચર્ચા અત્યારે કરવાની જરૂર નથી, કારણ કે તે ફક્ત મ્યુનિસિપલ કમિટી, અકાલ વિરુદ્ધ મણિલાલ માણેકજી પ્રાઈવેટ લિમિટેડ અને અન્ય (આઈ. બી. આઈ. ડી.) ના ગુણોત્તરને અનુસરે છે.

ઉપર જે કહેવામાં આવ્યું છે તે બધાને ધ્યાનમાં રાખીને, અમારો અભિપ્રાય છે કે પ્રશ્નમાં માંગ નોટિસ ભારત સરકાર અધિનિયમ, 1935 ની કલમ 142 એ (2) અને બંધારણની કલમ 276 (2) નું ઉલ્લંઘન કરતી નથી અને તે માન્ય છે. તદનુસાર, અમે આ અપીલને મંજૂરી આપીએ છીએ, હાઈકોર્ટના ચુકાદાને રદ કરીએ છીએ અને પ્રતિવાદી 1 ની રિટ પિટિશનને ફગાવીએ છીએ, જેમાં પક્ષોને પોત પોતાનો ખર્ચ ઉઠાવવો પડશે.

એન. વી. કે. અપીલને મંજૂરી આપવામાં આવી.

This judgment has been translated using AI Tool – SUVAS.

=====

અસ્વીકરણ: સ્થાનિક ભાષામાં અનુવાદિત આ ચુકાદા/હુકમનો હેતુ પક્ષકારોને તેમની ભાષામાં જાણકારી ઉપલબ્ધ કરાવવા માત્રનો છે અને તેનો અન્યથા ઉપયોગ થઈ શકશે નહિ. અન્ય તમામ વ્યવહારિક તેમજ સરકારી ઉદ્દેશો માટે મૂળ અંગ્રેજી ચુકાદો/હુકમ જ પ્રમાણિત અને માન્ય રહેશે.

DISCLAIMER: The translated judgment in vernacular language is meant for the restricted use of the litigant to understand it in his/her language and may not be used for any other purpose. For all practical and official purposes, the English version of the judgment shall be authentic and shall hold the field for the purpose of execution and implementation.